

လုံးချင်းဝတ္ထုပုံနှိပ်

မြေလှေစင်

ပန်းတပွင့်

အပိုင်း(၁)
ငှါရင်၏ ဝေဒနာ

အချစ်ဆိုသောအရာသည် ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဝါးမျိုပစ်နိုင်စွမ်းရှိသည့် တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည် ဟု သာ စောစောကတည်းက ကြိုတင်၍ သိခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မ အချစ်ကို မြည်းစမ်းကြည့်မိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

အခန်း(၁)

ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကာ ချိတ်,ချိပ်လိုက်သည် နှင့် တိုးဝေ့လာသော အရုဏ်ဦးကာလကို သောက်သုံးလာသော သန့်စင်လတ်ဆတ်သော လေပြည်ညင်းတို့ က ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသည် ။

စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်ပန်းမာလာတို့ သည် အိပ်မှုနံရံမှား မျက်လုံးအိမ်ကို ဖွင့်ဟပေးနေသည် ။

ပန်းမာလာရနံ့က ဂန္ဓာရုံကို သွေးဆောင်ကာ အာရုံတစ်ခုလုံးကို နှိုးထစေသည် ။

မပြုတပြု ရှင်နေမင်းက ထက်ကောင်းကင်သို့ ရာဇဏုန္ဒြေ ဖြင့် တ

က်လှမ်းလာသည်။ ။

မျက်နှာပေါ်မှ ရေစက်ရေပေါက်ကလေးများ ခပ်ဖွဖွ သုတ်ရင်း နံနက်ခင်းကို ကြီးစိုးသော နတ်များ အနက် ရွှင်လန်း အောင်မြင်ခြင်းဟူသော နတ်သား၏ ကြီးစိုးခြင်းကို ငုဝါရင် ခံယူ လိုက်ပြီးဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ။

"မုန့်ဟင်းခါးလား ... အုန်းနို့လားဟေ့"

"မုန့်ဟင်းခါး"

ဒေါ်မိသန်းအမေးကို ဖြေပြီး သနပ်ခါးရေကျဲ ပွတ်လိုက်သည်။ ။ ညအိပ်အင်္ကျီကို လဲလှယ်လိုက်ပြီး ခေတ်နှင့် လျော်ညီစွာ ထားမိသော ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဝက်မှ င်ဘီးနှင့် တယုတယ ရှင်းရသည်။ ။ ယခုမှ သတိရသည်။ ။ ဒေါ်မိသန်း သွားပြီလား။ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ။

"ဟဲ့ ..."

"ကန်တော့ ဖေဖေ ... ကန်တော့"

ဘုရားခန်းမှ ထွက်လာပုံရသော ဖေဖေနှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်သဖြင့် လက်အုပ်ချီကာ တောင်းပန်ပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

တော်သေးသည်။ ။ ဒေါ်မိသန်းက ဖိနပ်ချွတ်တင် ရှိသေး၍

"ဒေါ်မိသန်း"

"ဘာလဲ"

"ဟိုဘက်အိမ်ကော တာဝန်ယူ ချက်ပြုတ်ပေးတဲ့ အခါ ခု မနက်စောစောကောပါသလား"

"ပါမှာ ပေါ့"

"သူက ဒီမှာ လာစားမှာ လား၊ သွားပို့ပေးရမှာ လား"

ဒေါ်မိသန်းက အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ပြီးမှ ...

"ဘာမှ မပါဘူး၊ ညစာနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့လုံးအတွက် စီစဉ်ပေးရမယ် ... ဒါပဲ၊ သူ့ဆီ ပို့ရမလား၊ လာစားမလားကိုတော့ ကျွန်တော်မျိုးမလဲ မလျှောက်တတ်ဘူး၊ သိချင်ရင် ကိုယ်တိုင်သွားမေးပါလား"

"ခု မုန့်ဟင်းခါးကော သူ့အတွက် ဝယ်ခဲ့မှာ လား၊ သူကြိုက်တတ်ရဲ့လား"

"မသိဘူးလေ ... ဝတ္တရားအရတော့ ဝယ်ခဲ့ရမှာ ပေါ့"

ဒေါ်မိသန်းက ဘုဆတ်ဆတ်ပြောပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ။

ငှါရင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။ ။ ပြီးမှ တစ်ဖက်အိမ်ဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားသည်။ ။ တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေးသည် အိပ်မောကျလျက် ရှိတုန်းပင်။ နိုးထပုံမရသေး။ လူရိပ်လူစပင် မတွေ့ရချေ။

စောစောထရကျိုးမနပ် ဖြစ်သွားသည်။ ။ တော်တော် အိပ်ပုပ်ကြီးသည့်လူ။ ကာလနဂါးမင်း၏ သားစဉ်မြေးဆက်ပေလော။ စိတ်တွင် မကျေနပ်ခြင်းများ စွာဖြင့် ဒန်းပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မြေကို ကန်လျက် တက္ကသိုလ် လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ။

စိတ်မပျက်နှင့်၊ ရွှင်လန်းအောင်မြင်သော နံနက်ခင်း နတ်မင်း၏ ကြီးစိုးခြင်းကို ခံထားရသည် ပဲ။

"ဟင်"

အံ့ဩခြင်းသည် သူ၏ အာရုံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ရောက် လာသည်။ ။ အားကစားဝတ်စုံနှင့် မှန်မှန်ပြေးကာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသော

လူသားကို တွေ့လိုက်ရသည် နှင့် ငဝါရင်၏ ရင်အစုံသည် ပုစွန်ဆိတ်နှုတ်
ယံ တဆတ်ဆတ် ခုန်လာသည်။ ။

ဒန်းပေါ်ကပဲ ဆင်းရပ်ကာ သူ့အား ကြိုဆိုလိုက်ရမည်လား။ ပြုံးပြလို
က်ရမည်လားကို မသိအောင်ဖြစ်နေစဉ် သူသည် ပြုံးပြပြီး ငဝါရင်ကို
ကျော်လွန်သွားသည်။ ။

ငဝါ ကုန္ဒြေ သိက္ခာကို ချိုးဖောက်ကာ သူ့ရှိရာ ငဲ့စောင်း ကြည့်လိုက်ရ
မည်လား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ငဝါရင်သည် ဆယ်ကျော်သက် မြီးကောင်ပေါက်
မလေး မဟုတ်။ အသက်အစိတ်ကျော် လာပြီ။

ဘီအေဘွဲ့ တစ်ခုလောက်ကိုတော့ဖြင့် ဧည့်ခန်းနံရံတွင် အလှူချိတ်
ခါတ်ပုံတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးရယူပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ။

ထိုကဲ့သို့သော ဂုဏ်အင်္ဂါများ ရှိနေသော ငဝါရင်သည် သူစိမ်းယော
ကျားတစ်ဦး၏ နောက်ကျောသို့ မျက်လုံးအစုံ လိုက်ပါ သွားရအောင် ကု
န္ဒြေ မမဲ့သင့်ဟု ထင်ပါသည်။ ။

ဒီလိုဆိုလျှင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ မိန်းမမာယာတို့ ကို စဉ်းစားလိုက်
သည်။ ။

သိပြီ။ ဆိတ်ဖလူးပင်အောက်၌ ပြန့်ကျဲနေသော ပန်းခင်းလေးဆီ
ရောက်သွားသည်။ ။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါခဲ့ခြင်းသည် ငဝါရင် ပင်ကိုစ
ရိုက်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေမည်။

ပန်းလေးများကို ကောက်ယူပြီးမှ ဘာနှင့်ထည့်ရမည်နည်း ဟူသော
အတွေး ဝင်လာသည် နှင့် ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။ ။

ငဝါရင် ကြိုတင်စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း မရှိသော အိပ်မက်လှလှလေးတစ်
ခု ရောက်ရှိ လာလေပြီ။

အခန်း(၂)

"ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အကြံတူတယ်"

သူသည် ငှက်ရင် ရှေ့သို့ ရောက်ရှိကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် ပန်းကောက်သည် ။

"လုကောက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး နော် ... ကူကောက်ပေးတာ"

"ဟိုး ..."

"ကျွန်တော့်နာမည် သက်မွန်ပါ။ ကိုဝဏ္ဏရင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ မနေ့က ကျွန်တော် ငှက်ရင်ကို မတွေ့မီဘူး၊ ဘယ်သွားနေသလဲ မသိဘူး"

ငှက်ရင် သူ့အား အပေါ်ထပ်မှ ချောင်းကြည့်နေခဲ့ခြင်းကို လိပ်ပြာမလုံစွာ ခံစားရင်း ...

"ရှိပါတယ် ... အပေါ်ထပ် ရောက်နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

သူသည် အဝေးကြည့်အားဖြင့် ငှက်ရင်၏ ရင်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ရုံမက အနီးကပ် မြင်ရခြင်းဖြင့် နှလုံးသားရင်ပြင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါသွားအောင် ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိလေသည် ။

သူ၏ အသံက အေးဆေးကာ ဩဇာသံ ရှိသည် ။ ထိုအသံသည် ငှက်ရင်၏ နှလုံးသားဆီသို့ တည့်မတ်စွာ တိုးဝင်လာသော အချစ်မြား၏ လေးညှို့သံဖြစ်ပေသည် ။

တစ်နေ့က တယ်လီဖုန်းဖြင့် သူ့အသံကြားရကတည်းက ငဝါရင်သ
ည် သူ၏ အသံလှိုင်းလေးများကို နှစ်သက်သွားခဲ့သည် ဟု ဆိုပါလျှင် ရ
ယ်စရာကောင်းပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ငဝါရင်အား ဂရုဏာသ
က်သောမျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်ကောင်း ကြည့်ကြပေလိမ့်မည်။

"ဝဏ္ဏကတော့ သူ့မှာ ငဝါရင်ဆိုတဲ့ ညီမတစ်ယောက် ရှိကြောင်း
တော့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်လှကြောင်းတော့ မပြောခဲ့ဘူး"

ငဝါရင် မည်ကဲ့သို့ တုံ့ပြန်ရမည်နည်း။ ခေတ်ပညာတတ် မိန်းက
လေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိအလှလား ချီးကျူးသူကို အနောက်တိုင်း
ဆန်ဆန် 'သင့်ခံယူ' ဟု ပြောရမည်လား။ မဖြစ်။ ငဝါရင် အဲဒီလို မလုပ်
ရဲ။

ရှက်သွေးဖြာကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ဆိတ်ဖလူးပန်းလေးများကို သဲသဲမဲမဲ
ကောက်ရုံမှ အပ ငဝါရင်၌ အခြားလုပ်စရာ ပြောစရာတို့ ကို ရှာမတွေ့
ချေ။

"ရော့လေ ... ဆန်ကာထဲ ထည့်ပါ၊ ခင်ဗျား ဆန်ကာယူခဲ့ဖို့ မေ့နေ
တာ ကျွန်တော် သိလို့ ယူလာပေးတာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ငဝါရင် အသံမတူန်ခါသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျေနပ်သွားသ
ည် ။

"တစ်ပတ်မှာ မှ တစ်ရက်ပဲ နားရက်ရှိတော့ အိမ်ထမင်း ဟင်း စားချ
င်လို့ အန်ကယ့်ကို အပူကပ်မိတယ်၊ ဒီအတွက် ငဝါရင်တို့ မှာ များ တာဝ
န်ပိုသွားမလား တွေးမိတော့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ပြန်ရပ်သိမ်းရမလို ဖြစ်
သွားတယ်"

"ဟင် ... မပိုပါဘူး၊ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ထူးထူးထွေထွေမှ ပိုချက်စရာ မလိုတာ၊ ကိုယ့်အိမ်သားတွေအတွက်လဲ ကိုယ်ချက်ရတာပဲဟာ၊ တစ်ယောက်စာအတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး"

လိုသည် ထက်ပို၍ ငဝါရင် ရှင်းတမ်းထုတ်ပေးလိုက်မိပြီ။ ဆိတ်ဖလူးပန်းများ သည် အလွန်မိုက်မဲစွာ မြေပြင်ပေါ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည် ။ ငဝါရင် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ထလိုက်ရသည် ။ သူလည်း ထိုနည်းတူစွာပင်။

"ငဝါရင်က အိုးသူကြီးထင်တယ်"

ငဝါရင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ ထိုလိမ်ညာမှုမျိုးသည် ငရဲကြီးနိုင်လောက်အောင် အပြစ်ကြီးမားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ငဝါရင် ယုံကြည်လိုက်မိသည် ။

"ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ ငဝါရင်လို မိန်းမဆန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ နေအိမ်ကို နိုင်နင်းစွာ ဖန်တီးနိုင်တဲ့ သူ ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ"

"ကျွန်မ မိန်းမဆန်တယ်လို့ ကိုသက်မွန် ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်တာလဲ၊ ကိုကိုဝဏ္ဏက ကြွားလုံးထုတ်လို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ... ခုပဲ သိလိုက်တာ"

"ရှင်"

"ဟုတ်တယ်လေ ... သနပ်ခါးကြိုက်တယ်၊ ပန်းကြိုက်တယ်ဆိုတာ မိန်းမဆန်သော မြန်မာမိန်းကလေးရဲ့ စရိုက်တစ်မျိုးပဲ၊ အဲဒီစရိုက်လေးကို ငဝါရင်မှာ တွေ့လိုက်ရလို့ လေ"

ဗေဒင်ဆရာ အတွက်မှားလေပြီဟု ငဝါရင် ရင်ထဲ၌ သာ တိတ်တခိုး ပြောလိုက်သည် ။ နှုတ်ကတော့ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ဒါပေမဲ့ မနက်စာကိုတော့ နာမည်ကြီး တင်တင်အေး မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ ပဲ ကျေနပ်လိုက်ပါဦးနော်၊ အဲဒီကို ပို့ပေးရမလား၊ အိမ်ကို လာစားမလား ဆိုတာကိုတော့ မိန့်ပါဦး"

"အဲဒီကိုပဲ လာစားပါမယ်၊ ဘယ်အချိန်တွေ စားတတ်တယ်ဆိုတာကို သာ ပြောပါ"

"ဘရိတ်ဖတ်စ်ဟာ ခုနစ်နာရီ၊ မနက်စာ ထမင်းက ဆယ့်တစ်နာရီခွဲ၊ ညနေစာက ငါးနာရီ၊ ညနေကိုတော့ အစာမကြေမှာ စိုးလို့ စောစောပဲ စားကြတယ်၊ ညအိပ်ရာဝင်မှာ အရည်တစ်ခုခုနဲ့ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ဖြစ်ဖြစ် စားပြီး အိပ်လေ့ရှိတယ်၊ အဲဒါ မေဒမလို့ ညစာအတွက် စီစဉ်ပေးဖို့ လိုသေးသလား"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... မလိုပါဘူး၊ ဒီဘက်အိမ်မှာ မီးဖို ရှိနေတာပဲ၊ ရေနွေးတစ်အိုးလောက်တော့ ကျွမ်းကျင်စွာ တည်တတ်သလို ကြက်ဥလဲ ကြော်တတ်တယ်၊ ကော်ဖီလဲ ဖျော်တတ်ပါတယ်"

သူက တမင်အရွန်းဖောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ၎င်း၏ ပြုံးပြီး

"ကျွန်မ သွားတော့မယ်"

သူက ခေါင်းညိတ်ကာ ဆိတ်ဖလူးပန်းများ မို့မောက်နေသော ဆန် ကာလေးကို ကမ်းပေးသည်။ ။

သူ၏ ပြုံး၍ ကြည့်သောအကြည့်ကိုလည်း ၎င်း၏ နှစ်သက် သွားပြန်သည်။ ။ ခက်နေပြီ။ သူ့အား ကျောခိုင်း၍ သွားရမည်ကိုပင် ၎င်း၏ နှမြောတသ ဖြစ်လာသည်။ ။ သို့သော် ၎င်း၏ အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ကလေး လျှောက်လိုက်သည်။ ။

နံနက်ခင်း ကြီးစိုးသော မင်္ဂလာနတ်မင်းကို ၎င်း၏ အထူးကျေးဇူး

တင်သွားလေပြီ။

အခန်း(၃)

"ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး အစားအစာထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးလဲ ပါ၊ ပါတယ်"

သူသည် တစ်ဖက်သား ကျေနပ်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်သည်။ ။

"အေး ... ကောင်းတယ်၊ အန်ကယ်တို့ လဲ ကြိုက်တယ်၊ မိသားစုလိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးသာနေ၊ ဘာစားချင်တယ် ဘာကြိုက်တယ်ဆိုတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောထားပေါ့၊ လိုအပ်တာ ရှိရင်လဲ ပြော ... အားမနာနဲ့"

ဖေဖေက ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံခြင်းအပေါ်တွင် ငုဝါရင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိသည်။ ။

"အကြော်တော့ ဘာနဲ့ စားတတ်သလဲ မသိဘူး"

ဒေါ်မိသန်းက ဖေဖေအတွက် ဘူးသီးကြော်အပြင် ပဲကြော်ရော ပိုပိုလိုလို ဝယ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ။ ငုဝါရင်ကတော့ မုန့်ဟင်းခါးကို အကြော်ဖြင့် မကြိုက်တတ်။ ငါးဖယ်ကြော်နှင့်သာ ကြိုက်၍ ဒေါ်မိသန်းက ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားကာ အမြဲစီစဉ်ပေးထားလေ့ရှိသည်။ ။

"ကျွန်တော် ဘာအကြော်နဲ့ မှ မစားတတ်ဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါးရဲ့ အရသာကိုပဲ ဘာနဲ့ မှ မရောထွေးဘဲ အရသာ ခံစားရတာကို ပိုနှစ်သက်တယ်၊ ဟင်းရည်တော့ ပူမှ ကြိုက်တယ်"

"ငါးဖယ်ကြော်တဲ့ စားပါလား"

ငှဝါရင် စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြို လိုက်နေပြီ ထင်ပါသည်။ ။ ငှဝါရင် နှစ်သက်ခြင်းကို သူ့အား ကူးစက်စေချင်လာသည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ကျွန်တော် မကြိုက်တတ်လို့ ပါ။ အဲ ... အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ဆိုရင်တော့ ငါးဖယ်ကြော်နဲ့ အကျွတ်ကြော်လေး ပါမှ အရသာ ပိုပြီးပြည့်စုံသလိုပဲ"

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ မောင်ရင်လဲ အန်ကယ့်လိုပဲ မြန်မာအစားအစာတွေ ကြိုက်တတ်တာကိုး"

"ကျွန်တော်က မြန်မာပဲ အန်ကယ်ရယ်"

"မသိပါဘူးကွာ ... ဝဏ္ဏသူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဝဏ္ဏလိုများ နိုင်ငံခြားကို အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်လို သွားလာနေပြီး ငါးပိရည် စားရင်ပဲ ရောဂါရတော့မလို့၊ ငရုတ်သီး များ ရင်ပဲ ဗိုက်နာပြီး ရောဂါထူရမလို့လို့၊ ဆားများ ရင် ချက်ချင်းပဲ သွေးတိုးတော့မလို့လို့နဲ့ ကွာ၊ အိမ်ထောင် ခွဲဆင်းပြီး ဟင်းမချက်စားတတ်တဲ့ သူနဲ့ မှ ပဲ ပြုတ်ကြော်တွေ စားရတော့မှ ပဲ ထိသွားတော့တယ်၊ အိမ်ကို ပြေးပြေး လာပြီး လာစားရတယ်လေ"

"ကျွန်တော်ကတော့ မလွဲသာလို့ သာ ဟိုတယ်ထမင်းဟင်း စားနေရတာပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်ထမင်းဟင်းပဲ စားချင်ပါတယ်၊ ငါးပိရည် တို့ စရာလဲ ကြိုက်ပါတယ်၊ ဧရာဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားပဲ အန်ကယ်ရယ်"

ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို တစ်ဦးတည်း ထူထောင်နိုင်သည့် အပြင် ဖက်စပ်လုပ်ငန်းများ ၌ လည်း ရှယ်ယာဝင်ထားနိုင်သူ ဖြစ်ရုံမက ဟိုတယ်တစ်ခုကိုလည်း ဖွင့်လှစ်ထားနိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ လောလောဆယ် ဝင်ဒါမီယာအတွင်းရှိ တိုက်ဟောင်းတစ်လုံး ပါသော ခြံမြေတစ်ကွက်ကို ဝယ်

ယူပြီး တိုက်ဟောင်းကို ဖျက်ကာ တိုက်သစ်ပြန်ဆောက်နေစဉ်ကာလ၌
ငဝါရင်တို့ ခြံဝင်းအတွင်းရှိ တိုက်ပိုတစ်လုံးကို နှစ်ချုပ်ဖြင့်
လာရောက်ငှားရမ်းနေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သူ၏ ချမ်းသာခြင်းကို ငဝါရက် မမက်မော။ ငဝါရင်တို့ သည် လည်း
သူ့လောက် မဟုတ်သည့်တိုင် ခြောက်မိုင်ခွဲ၌ တစ်ဧက ခြံဝင်းအတွင်း
တိုက်နှစ်လုံးတော့ ရှိသည်။ ။ ကိုကိုကြီး သီဟရင်ကလည်း ပါရမီ၌ သူ့ကို
ယ်ပိုင်တိုက်နှင့် သူနေသည်။ ။ ကိုကိုငယ် ဝဏ္ဏရင်သည် လည်း ကျောက်
ကုန်း၌ သူ့ကိုယ်ပိုင်တိုက်နှင့်သူ နေနိုင်သည်။ ။

ဖေဖေဦးဘရင်ကလည်း လက်ရှိ နိုင်ငံ့ဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေသော
အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။

"ငဝါရင်ကော အလုပ်လုပ်ဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား"

မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းတစ်ခု ငဝါရင်ထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ။

"လုပ်ချင်ပ မောင်ရင်ရယ်၊ သူ ဘာလုပ်ချင်သလဲ မေးပါဦး"

သူက ပြုံးကာ မိမိအား ကြည့်သည်။ ။ ထိုအကြည့်သည် ကရုဏာ သ
က်သော အကြည့်ပေလားဟု တွေးကာ ငဝါရင် မခံချင် ဖြစ်ရသည်။ ။ သို့
သော် အမုန်းကတော့ မြူမှုန်မျှ မပါဝင်ကြောင်း ငဝါရင်သာလျှင် အသိ
ဆုံးဖြစ်သည်။ ။

"ဆိုပါဦး ... ဘာလုပ်ချင်သလဲ"

"...."

မဖြေချင်ပါ။ သူ့မေးခွန်းက မိမိအား ကလေးတစ်ယောက်လို ကျီစယ်
သောမေးခွန်းသာ ဖြစ်ပေမည်။ မိမိနှင့်သူသည် အသက်ကွာလှလျှင် နှစ်
နှစ်လောက်သာ ကွာပေမည်။ ငဝါရင်သည် ကလေးမဟုတ်။ သူနှင့် ဂုဏ်

တူ ဉာဏ်ရည်တူ မိန်းမသားတစ်ဦးအနေဖြင့်သာ သူသဘောထားစေချင်သည်။ ။

"ကျောင်းဆရာမတဲ့ လေ ... ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ လုပ်လို့ ပီအေတီတောင် ရဖို့ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ နယ်ဆိုတော့လဲ အန်ကယ်က မလွှတ်ချင်ဘူး"

"ဟုတ်တာပေါ့ အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုရင်လဲ မလွှတ်နိုင်ပါဘူး၊ အခြားအလုပ်ကော မစဉ်းစားဘူးလား"

"ဟင့်အင်း ... ဝါသနာပါတာမှ မလုပ်ရရင် ထိုင်စားတဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်"

"သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပေါ့"

ဖေဖေက သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း နာရီကို မော့ကြည့်ကာ

"ကိုင်း ... မောင်ရင် အေးအေးဆေးဆေးသာနေ၊ အန်ကယ် ဂျေဖ်ရီက သွားလိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်လဲ တအောင့်နေ ပြန်မှာ ပါ"

ငှါရင် ကော်ဖီသောက်လိုက်သည်။ ။ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်ဟူသောအတွေး ဝင်လာသည် နှင့် ငှါရင် အနေရခက်သွားသည်။ ။ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်၏ ရင်ခုန်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်နေမှုကို ငှါရင် အသိတရားဖြင့် ထိန်းချုပ်ကာ တည်ကြည်စွာဖြင့် ...

"ကိုသက်မွန်ကို ကျွန်မတစ်ခုမေးရဦးမယ်"

"ဘာများ ပါလိမ့်"

"ကိုသက်မွန် မိသားစုတွေကကော"

သူသည် လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ကို ကိုကိုဝဏ္ဏ စကား အရ သိရှိပြီးဖြစ်ပါသော်လည်း မသိသေးသည့်ဟန်ဖြင့် တမင် ပရိယာယ် ကြွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို မိန်းမကျမ်းကြေသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါက သူသိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

"ကျွန်တော့် မိသားစုဆိုရင် ပုသိမ်က ဆန်စက် ဆီစက် ပိုင်ရှင် ဦးမောင်ကြီးနဲ့ ဒေါ်မြအေးဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးရယ်၊ အိမ်ထောင်သည် ညီမ ခင်လေးရယ်၊ တူလေးတစ်ယောက်ရယ်၊ ဒါတွေပဲ ရှိတယ်၊ သူတို့ ကို ခေါ်လို့ မရဘူး၊ သူတို့ ရဲ့ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ဆန်စက်ကြီးကို တိုးချဲ့ဖို့ ကလွဲရင် သူတို့ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဆီစက်က ဖေဖေလက်ထက်ရောက်မှ ထောင်လိုက်တာပါ၊ မေမေကဆို ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး တစ်နှစ်စာ လှောင်ထားတယ်၊ ကျွန်တော်တောင် ငှက်ရင်တို့ စားတတ်တယ်ဆိုတာ သိလို့ မေမေ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး မှာ ထားသေးတယ်"

"ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ လေ ... ရန်ကုန်မှာ ငွေရှိရင် လိုချင်တာ အကုန်လုံး ရနိုင်တာပဲ၊ လူကြီးတွေကို အားနာစရာကောင်းပါတယ်"

"လူကြုံနဲ့ ပို့ပေးလိုက်ဖို့ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေလဲ မိုးပါးရင် လာခဲ့မယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ကိုင်း ... စားလို့ လဲကောင်း၊ စကားလဲ ကောင်းချင်ပေမယ့် ငှက်ရင်မှာ အိမ်တာဝန်တွေ ရှိဦးမှာ ပါ၊ ကျွန်တော်လဲ အဝတ်တွေ လျှော်ရ ... မီးပူတိုက်ရဦးမယ်"

ငှက်ရင်ထဲ လှုပ်ခတ်သွားသည် ။ ဒါတွေ သူကိုယ်တိုင် လုပ်နေသလား။ မိမိက ကူညီမည်ဆိုပါက ဣန္ဒြေ မရှိရာများ ကျသွားနိုင်သလား။

"ကိုယ်တိုင်လုပ်သလား"

"စက်နဲ့ ပါ ... မီးပူကိုတော့ ကိုယ်တိုင် တိုက်ရတာပေါ့ဗျာ အိမ်ရှင်မ၊

မှ မရှိဘဲ"

"အိမ်ဖော်ခေါ်ပါလား"

"အိမ်ဖော်ဆိုတာ သူတို့ ကို နိုင်နင်းစွာ ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်နိုင်မယ့် အိမ်ရှင်မ ရှိမှ ကောင်းတာ"

"ဒီလိုဆိုရင်လဲရှင် ... မောင်တိုးတို့ လင်မယားကို ခေါ်သုံးပါ၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးနဲ့ မီးပူတိုက်ပေါ့၊ သူတို့ က စိတ်ချရပါတယ်"

"စိတ်ချရပေမယ့် စိတ်တိုင်းကျဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ နေပါစေ ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ပါမယ်၊ ခုလို ကျွန်တော်အပေါ် စေတနာထား ပြောပေးတဲ့ အတွက် ငှါရင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး"

ငှါရင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရုံမှ အပ မည်သည့်စကားမှ တုံ့ပြန်မှု မပေးလိုက်နိုင်ချေ။ အင်မတန် ဆယ်လီကြေသော ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ ချမ်းသာပါလျက် စည်းစိမ်ဖြင့် မနေတတ်သော ယောက်ျားပါလား။ သူ့မိန်းမဖြစ်ဖို့ ဆိုလျှင် တော်ရုံ အရည်အချင်းဖြင့် ရမည်မဟုတ်။

"ဒေါ်မိသန်းရေ"

"ဟေ ..."

"ဘာဟင်းချက်မှာ လဲ"

"အလိုတော် ... ကြားသားမိုးကြိုး၊ မီးဖိုချောင် မဝင်စဖူး အဝင်ထူးပြီး အမေးပါ ဆန်းကြယ်လှချည်လား"

ငှါရင် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ရွှေစာကာ ငှါရတ်သီး ထောင်းနေရာမှ အထူးအဆန်းသဖွယ် အကြည့်၌ ငှါရတ်သီးဖတ် စင်လေတော့သည်။

"အားလားလား ... စပ်လိုက်တာ"

"စပ်မှာ ပေါ့ ... လုပ်တာကိုတောက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကိုး၊ သွား ... ညာဘက် မျက်လုံးဝင်ရင် ဘယ်ခြေမကို ရေဆေးလိုက်"

"ဒေါ်မိသန်းကလဲ ... မျက်လုံးထဲ ဝင်တာနဲ့ ခြေမ ရေဆေးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ၊ မျက်လုံးပဲ ဆေးရမှာ ပေါ့"

"ဆိုင်တာမဆိုင်တာတော့ မသိဘူး ငုဝါ၊ တို့ များ အဘွားတို့ အမေတို့က ဒီလိုပဲ လုပ်ခိုင်းလို့ ပျောက်လာတာပဲ"

ငုဝါရင်အတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် မျက်လုံးကို လက်နှင့်ပွတ်ပြီး ဒေါ်မိသန်း ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ရေကို လက်ခုပ်နှင့် ခပ်ပြီး ဘယ်ခြေမပေး ရေလောင်းချနေသော ရွှေစာ၏ မျက်လုံးသည် အပြူးသားဖြစ်သည် ကိုတော့ သတိပြုမိကာ ...

"တယ်ဟုတ်ပါလား"

အာရုံကို လွှဲပြောင်းယူခြင်းပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် မျက်လုံးအိမ်ရွေ့လျားမှုကြောင့် ငရုတ်သီးဖတ် ထွက်သွားခြင်းလား၊ ငုဝါရင် တွေးရင်း ...

"ပြောလေ ... ဘာချက်မှာ လဲ"

"ကြက်ဆီပြန်တစ်ခွက်ရယ်၊ ပုစွန်ထုပ်ရယ်၊ ဂျူးမြစ်နဲ့ ဂေါ်ရခါးသီးကို ပုစွန်လေးနဲ့ ချဉ်ရေဟင်းတစ်ခွက်ချက်မယ်၊ နောက်ငါးပိရည် တို့ စရာပေါ့"

"ဟင် ... ဒါပဲလား၊ မှိုနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ဖြစ်ဖြစ်၊ အရွက်တစ်ခုဖြစ်ဖြစ် အစိမ်းကြော်ဖြစ်ဖြစ် ကြော်ပါဦး၊ ပြီးတော့လေ ငုဝါကို ဒေါ်မိသန်း ဟင်းချက်နည်းတွေ သင်ပေးစမ်းပါ"

"မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော့မယ် ထင်ပါတယ်"

ဒေါ်မိသန်းသည် ငုဝါရင်၏ သက်တမ်းနှင့် တူညီသော ကာလကတည်းက ဒီအိမ်ရောက်ရှိနေသူဖြစ်သည်။ ။

"အို ... ဒေါ်မိသန်းကလဲ၊ ငုဝါရင်မှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိတော့ ပျင်းနေတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လေ ... ဥစ္စာဖြူ စားဖို့က အဖြစ် မခံရအောင် အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချမလို့၊ သိရဲ့ လား ဒေါ်မိသန်းရဲ့ "

"ပြောင်းလွဲခြင်းက မြန်ဆန်လှချည်လားဟယ်"

ဒေါ်မိသန်းသည် ငုဝါရင်အား သက်သက်မဲ့ ကလိနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို ငုဝါရင် ရိပ်မိပါသည်။ ။ သို့သော် မသိဟန်ပြု၍ ...

"ဒီလိုပဲပေါ့ ဒေါ်မိသန်းရယ်၊ လောကကြီးမှာ အပြောင်းအလဲ ရှိမှ ၊ တစ်သွေတစ်မတ်တည်း သွားနေလို့ ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့၊ ကဲ ... ဘာလုပ်ပေးရမလဲပြော"

"ဒီလိုဆိုရင် အောက်ခြေအဆင့်က စကြမယ်၊ ရွှေစာက အိမ်သွားရှင်းတော့ ရွှေစာ၊ ငုဝါ လုပ်ပေတော့"

"ဟင်"

"မဟင်နဲ့ လေ မိန်းကလေး၊ ဘယ်အရာ ဘယ်အလုပ်မဆို အောက်ခြေခိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အောက်ခြေခိုင်မှ ဘယ်လောက် မြင့်မြင့် မလဲမပြိုမှာ ပေါ့"

ဒေါ်မိသန်းသည် စကားပရိယာယ်ကြွယ်ဝသူဖြစ်သည်။ ။ ငုဝါရင်သည် သူမ၏ လက်ပေါ်၌ ကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အတွက် သူမ၏ စကားကို တော့ နားထောင်တတ်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ မေမေ ကွယ်လွန်ပြီး လေးနှစ်ကျော်ကာလ၌ ဒေါ်မိသန်း၏ ဖေးမမှုအောက်ဝယ် ငုဝါရင် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ။

"ဘာလုပ်ရမလဲ"

"ငရုတ်သီးတစ်ဆုံ ထပ်တောင်းရမယ်"

"ဟင် ... ခုနက ဒေါ်မိသန်း ထောင်းပြီးပြီကော"

"အဲဒါက ချဉ်ရည်ဟင်းအတွက်၊ ခုထောင်းရမှာ က ကြက်သား ဆီပြ
နီဟင်းအတွက်"

"တစ်ခါတည်း ရောထောင်းလိုက်ရင် ပြီးရော"

"မပြီးဘူး ငုဝါ၊ ထောင်းရမယ့် အဆာပလာချင်းမှ မတူညီဘဲ"

"ဪ"

ငုဝါရင်အတွက် မီးဖိုချောင် အတတ်ပညာကို ယခုမှ သုညမှ စတင်ခြင်းဖြစ်သည် ၊အတွက် အထူးအဆန်းနှင့် အထစ်အငဲ့များကို ပျော်ရွှင်စွာ ကြုံတွေ့ရင်းဖြင့် ...
